

Θεσσαλιώτιδος Τιμόθεος: Ο Κύριος δεν φρόντισε μόνο πνευματικά τους ανθρώπους, αλλά και υλικά

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

Την Κυριακή 3 Αυγούστου 2025, ο Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κ. Τιμόθεος χοροστάτησε στην ακολουθία του Όρθρου και τέλεσε τη Θεία Λειτουργία στον Ιερό Ναό Αγίου Χαραλάμπους, στο Φουντωτό Αργιθέας.

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του αναφέρθηκε με λόγο γεμάτο πίστη και σοφία στο θαύμα του Κυρίου μας, φωτίζοντας τις πνευματικές διαστάσεις και τα βαθύτερα νοήματα που αυτό το γεγονός έχει για τη ζωή μας:

«Η σημερινή Κυριακή, 8η Κυριακή του Ματθαίου, αναφέρεται στο Ευαγγελικό Ανάγνωσμα, στην πολύ γνωστή σε όλους μας περικοπή και στο θαύμα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, για τον πολλαπλασιασμό των πέντε άρτων και των δύο ιχθύων.

Είναι απλό θα λέγαμε, σαν γεγονός, αλλά θα πρέπει να σταχυολογήσουμε κάποια καίρια, σημαντικά σημεία της Ευαγγελικής περικοπής, όπως την καταγράφει ο Ευαγγελιστής Ματθαίος, για να κατανοήσουμε σε βάθος το σημείο, το θαύμα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, αλλά και τα γεγονότα που μας διδάσκουν μέσα στην εμπειρία της Εκκλησίας μας.

Το πρώτο, για να συνδέσουμε λίγο το γεγονός, είναι αμέσως μετά τη θανάτωση του Τιμίου Προδρόμου. Θανάτωσε ο Ηρώδης τον Τίμιο Πρόδρομο, πολύ συγκλονίστηκαν και οι μαθητές και οι άνθρωποι που πίστευαν και άκουγαν τον Τίμιο Πρόδρομο, όπως μας γράφει ο Ιερός Ευαγγελιστής, συνέλεξαν το τίμιο λείψανό του, το έθαψαν και όλοι αυτοί οι άνθρωποι έφυγαν και πήγαν σε έναν τόπο, σε έναν λόφο και μία πεδιάδα, παράλληλα στα παράλια της Γαλιλαίας, της Τιβεριάδος θαλάσσης, όπου υπάρχει και αυτός ακόμα ο τόπος σήμερα και είναι γνωστός και είναι επισκέψιμος – εκεί όπου ο Κύριος έκανε αυτή την διδασκαλία και στη συνέχεια πραγματοποίησε το θαύμα του πολλαπλασιασμού των άρτων και των ιχθύων.

«Ελυπήθη», λέει ο Ευαγγελιστής. Έτσι γράφει. Ελυπήθη ο Κύριος τους ανθρώπους, διότι πράγματι μετά από αυτή την θλίψη, την οποία είχαν για τη θανάτωση του Τιμίου Προδρόμου, ο επόμενος ραβί, ο επόμενος διδάσκαλος, τον οποίο μπορούσαν

να προσεγγίσουν με μία πιστότητα και με μία ασφάλεια, ήταν ο Κύριός μας, ο Ιησούς Χριστός. Γι' αυτό, όπως λέει η Ευαγγελική διήγηση, ήταν πέντε χιλιάδες άνδρες, χωρίς, λέει, γυναικών και τέκνων – που θα πρέπει να το τριπλασιάσουμε αυτό. Καταλαβαίνουμε, λοιπόν, ότι ήταν ένας μεγάλος αριθμός, κάπου είκοσι χιλιάδες άνθρωποι, οι οποίοι ένιωσαν απορριμμένοι και χωρίς να έχουν ποιμένα, χωρίς να έχουν μία αναφορά, ένα πρόσωπο που να μπορούν να το προσεγγίσουν με μία αγάπη, με μία πιστότητα, με μία στοργή – και Εκείνος προς αυτούς.

Τους δίδασκε, λοιπόν, ο Κύριος. Πέρασε πολλή ώρα και οι μαθητές λένουν στον Κύριο ότι πρέπει να υποδείξει στον λαό αυτό να τους απολύσουν, να φύγουν από εκεί, να πάνε να αγοράσουν τροφές γιατί νύχτωνε, και να επιστρέψουν στα σπίτια τους. Ο Κύριος, με πολύ ουσιαστική εμπειρία της Θεότητός Του, υποδεικνύει στους μαθητές να τους δώσουν το φαγητό το οποίον είχαν εκείνοι για δεκατρία πρόσωπα – δώδεκα οι μαθητές και ένας ο Κύριος. Πρέπει αυτά έτσι λίγο να τα σκεπτόμαστε και να τα αναλύουμε και να τα προσεγγίζουμε στο βάθος των γεγονότων... Δεκατρία πρόσωπα είχαν, λέει, πέντε ψωμιά και δύο ψάρια για να φάνε. Τα ευλόγησε, αφού πρώτα προσευχήθηκε εις τον Ουράνιο Πατέρα, τα ευλόγησε και στη συνέχεια τα τεμάχισε και τα προσέφερε στους μαθητές και οι μαθητές τα προσέφεραν εις τον λαό του Θεού – για να χορτάσουν.

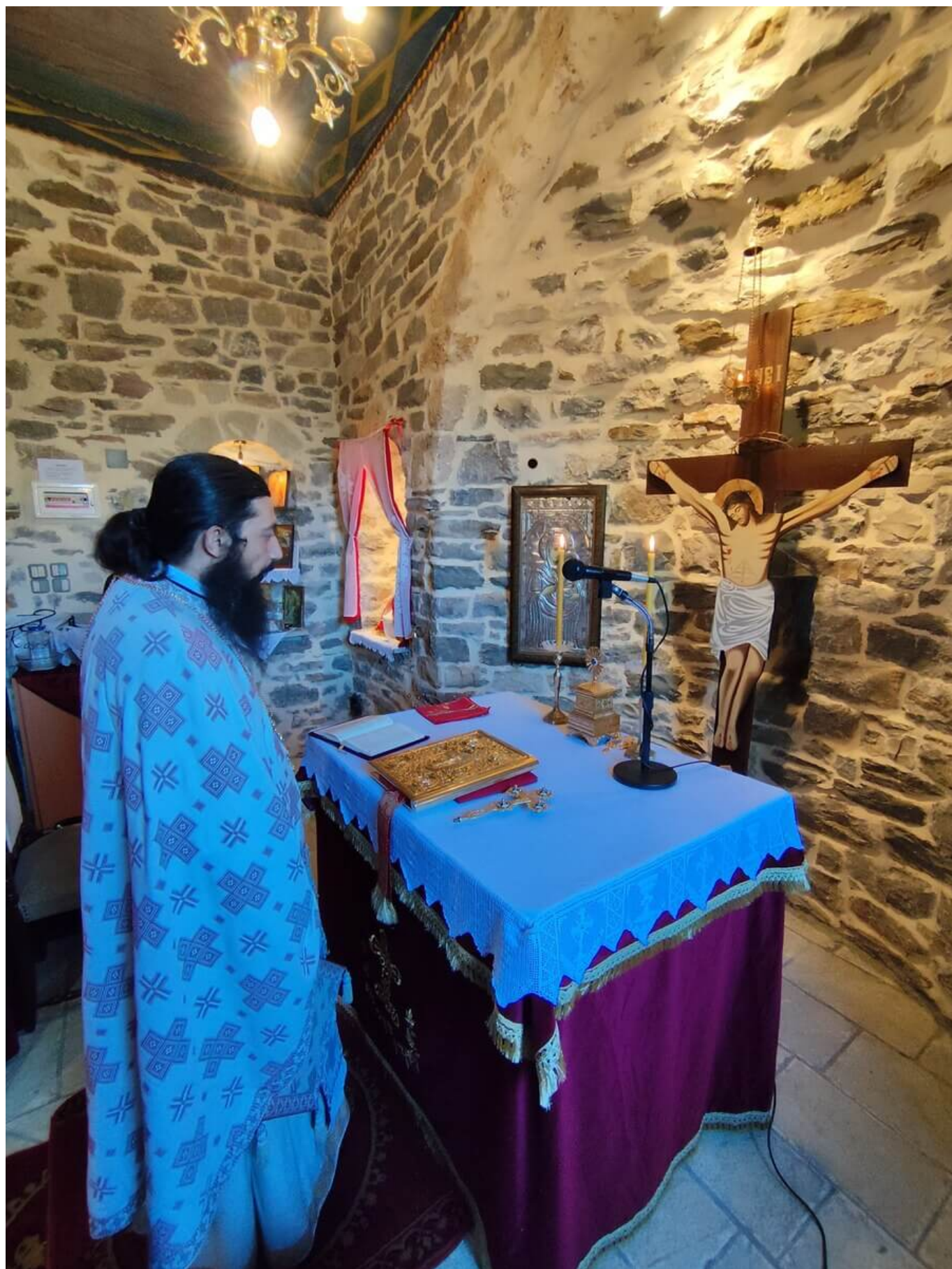
Μετά από αυτό το γεγονός, οι άνθρωποι αυτοί ήθελαν να αναδείξουν τον Κύριό μας τον Ιησού Χριστό ως βασιλέα. Επειδή τους χόρτασε. Επειδή προνοήθηκε για αυτούς.

Επειδή έδειξε την αγάπη του και το ενδιαφέρον του, αλλά και γιατί τους εξασφάλισε την υλική τροφή.

Γι' αυτό και ο Κύριος υπέδειξε στους μαθητές να μουν στο πλοίο και να περάσουν στην απέναντι όχθη της θαλάσσης της Τιβεριάδος, και εκείνος να μείνει με τους ανθρώπους, για να τους υποδείξει σιγά σιγά να επιστρέψουν στα σπίτια τους και να μην επιτρέψει στους μαθητές να σκανδαλιστούν και να μουν στην «δαιμονική» κατάσταση, όπου ο λαός θα αναδείκνυε τον Κύριο βασιλέα.

Να πούμε λοιπόν τώρα... Αυτό ήταν μία σε περιεκτική εκφορά του λόγου, η Ευαγγελική διήγηση. Να δούμε λίγο τα γεγονότα μέσα από την ουσιαστική παρουσία του ενανθρωπήσαντος Θεού Λόγου εις τη ζωή των ανθρώπων. Γιατί εμείς, πέρα από την ιστορική διήγηση και την αναφορά των γεγονότων, αυτό το οποίο θα πρέπει, αδελφοί μου, να ζητούμε – για αυτό και έκανα μία σύνδεση πριν και μετά από το θαύμα, από το γεγονός του θαύματος – είναι να κατανοήσουμε πολλές φορές την ευαισθησία μας, τις ανάγκες μας και το πώς θα πρέπει να μάθουμε να είμαστε πάνω από αυτά και να έχουμε μόνον πραγματική και ουσιαστική σχέση με το Θεανδρικό πρόσωπο του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, του Σωτήρος, Λυτρωτή και Ευεργέτου μας.

Εύκολα όλοι μας συνταρασσόμαστε μέσα στην καρδιά μας, από άσχημα γεγονότα της ζωής και της καθημερινότητας. Ο θάνατος, η θανάτωση, ο φόνος του Τιμίου Προδρόμου ήταν πράγματι ένα δύσκολο γεγονός για τους ανθρώπους οι οποίοι πήγαιναν στις όχθες του Ιορδάνου ποταμού και άκουγαν το κήρυγμά του. Και, όπως ανέφερα, μετά από τη θανάτωσή του συγκλονίστηκαν, φοβήθηκαν – η ρωμαϊκή εξουσία μαζί με την εξουσία του Ηρώδου να καταδικάσουν και να θανατώσουν τον Τίμιο Πρόδρομο συνέχει την καρδιά μας και εύκολα δημιουργούνται μέσα μας συναισθήματα.

Γι' αυτό και προσέγγισε ένας πολύ μεγάλος αριθμός τον Κύριό μας ως έναν αυθεντικό διδάσκαλο μετά από τον Τίμιο Πρόδρομο. Εκείνος τους δίδασκε περί της Βασιλείας του Θεού, τους αποκάλυπτε τη διδασκαλία του Θεού - την Βασιλεία του

Θεού, μέρος της επί του όρους ομιλίας, όπως λέμε και όπως υπάρχει καταγεγραμμένη μέσα στα ευαγγελικά κείμενα - και στη συνέχεια αυτοί οι άνθρωποι έπρεπε να φάνε.

Ο Κύριος δεν τους φρόντισε μόνο πνευματικά, αλλά έπρεπε να τους φροντίσει και υλικά, όπως μας φροντίζει με την πρόνοιά Του, με την τροφή την οποία μας δίδει, αλλά και με τα μέσα τα οποία δημιουργούνται για να μπορέσουμε να ζήσουμε και να επιμηκύνουμε τη ζωή μας και δια της ιατρικής επιστήμης. Όλα αυτά, λοιπόν, ο Κύριος τα αναδεικνύει με αυτήν την παρουσία Του ανάμεσα στους ανθρώπους αλλά και σε εμάς διαχρονικά - ότι δεν ενδιαφέρεται μόνο για την ψυχή μας, για τη σωτηρία μας, για τη λύτρωσή μας, αλλά ενδιαφέρεται για τον όλον άνθρωπο. Διότι και το σώμα μας, όπως ξέρετε, είναι ναός του εν ημίν ενοικούντος Αγίου Πνεύματος. Θα πρέπει να είναι ευπρεπές, καθαρό, δυνατό, ενισχυμένο, να μπορεί δηλαδή να ανταπεξέρχεται σε όλες αυτές τις προκλήσεις και τις δυσκολίες της καθημερινότητάς της ζωής μας.

Πραγματοποιεί το θαύμα αφού προσεύχεται. Εδώ, λοιπόν, θα πρέπει να μάθουμε να είμαστε προσευχόμενοι άνθρωποι στη ζωή μας. Και κυρίως πριν και μετά από το γεύμα μας και σε κάθε πράξη και ενέργεια στη ζωή μας, διότι ο Θεός επιτρέπει να γίνεται αυτό και ο Θεός μας προσφέρει ό,τι έχουμε στη ζωή μας. Άρα είναι μία ευχαριστία προς τον Θεό, την οποία θα πρέπει να αγωνιζόμαστε να την βάλουμε ως πρώτο γεγονός στη ζωή μας. Κάνουμε το σταυρό μας, λέμε το «Πάτερ ήμῶν», ευχαριστούμε τον Θεό για αυτά που μας έδωσε - τα οποία θεωρούμε δεδομένα.

Αλλά ξέρετε και εσείς που βρίσκεστε σε μεγάλη ηλικία ότι δεν είναι τίποτα δεδομένο, και αν δεν εργαστείς και δεν κοπιάσεις, δεν μπορείς να το αποκτήσεις. Πόσο μάλλον αν σκεφτούμε τους ανθρώπους που πεινούν και πεθαίνουν από την πείνα. Όχι μόνο στη χώρα μας οι εγκαταλελειμμένοι άνθρωποι, αλλά σε ολόκληρο τον υποτιθέμενο πολιτισμένο κόσμο μας - πεθαίνουν ακόμη άνθρωποι από την πείνα. Για να μην πούμε ότι δια του πολέμου και του αποκλεισμού των συνόρων κρατών, για να μην φτάσει επισιτιστική βοήθεια, πεθαίνουν άνθρωποι ως μέσον πολέμου, αδελφού προς αδελφό και ανθρώπου προς άνθρωπο. Άσχημη, πολύ πονεμένη κατάσταση αυτή που έχουμε δημιουργήσει στη ζωή μας.

Εν αντιθέσει με την απλοχεριά του Θεού σε όλη την έκφανση της ζωής του ανθρώπου και βέβαια στην εκφορά της παρουσίας του Θεού στη ζωή του ανθρώπου, όπου είναι μια ευλογία και μια υπερπερίσσειση των αγαθών. Ο Θεός δίνει συνεχώς. Δίνει. Αδιαλείπτως δίνει. Και εμείς δεν είμαστε ικανοί να διαχειριστούμε αυτό το δόσιμο του Θεού εις τη ζωή μας. Να, η δαιμονική κατάσταση που υπάρχει στη ζωή μας.

Ευλογεί, πληθαίνει τον άρτο και τον τεμαχίζει. Τον δίνει στους Αποστόλους Του και εκείνοι τον μοιράζουν στους ανθρώπους. Προτύπωση της Θείας Ευχαριστίας.

Κλα τον άρτο (κλάω - κλω = τεμαχίζω), αφού τον ευλόγησε, και οι Απόστολοι - όπως τότε και σήμερα οι επίσκοποι και οι πρεσβύτεροι - επάνω στο τραπέζι της Θείας Ευχαριστίας, στην Αγία Τράπεζα, τεμαχίζουν τον άρτο και τον προσφέρουν ως Σώμα και Αίμα Χριστού στους χριστιανούς, για να γευθούν τον Χριστό, να χορτάσουν με τον Χριστό, να χορτάσει ο άνθρωπος τον Χριστό. Αυτό είναι πολύ σπουδαίο να το κατανοήσουμε στη ζωή μας και να αγωνιζόμαστε πνευματικά, να πεινάμε και να διψάμε για τον Χριστό, και εκείνος να έρχεται και να γεμίζει το είναι μας και την καρδιά μας και να μας χορταίνει.

Είναι πολύ όμορφα αυτά τα πνευματικά δοσίσματα του Θεού, όπου μας χαρίζεται και μας προσφέρεται. Και βλέπετε την πράξη της Εκκλησίας, την οποία την έδωσε ο Κύριος, που είναι ο άρτος της ζωής! Αυτός είναι ο άρτος της ζωής, γιατί Χριστό

κοινωνούμε, Χριστό τρώμε. Αυτός τεμάχισε, το έδωσε στους Αποστόλους, το μοίρασαν και στη συνέχεια ό,τι περίσσεψε το συγκέντρωσαν για να μη χαθεί τίποτα. Να λοιπόν και το πνεύμα της οικονομίας και της διαφυλάξεως των Θεοδώτων δωρεών Του Θεού.

Δωρεές και αγαθά του Θεού είναι αυτά, τα οποία θα πρέπει και να τα γευόμαστε και να τα χρησιμοποιούμε, αφού μας τα 'δωσε, αλλά και να τα διαφυλάττουμε, να τα προσέχουμε – να μην είμαστε σπάταλοι, να μην είμαστε άμυαλοι στη ζωή μας.

Δέστε λοιπόν, από αυτήν την Ευαγγελική περικοπή και το θαύμα του Κυρίου μας, πόση διδασκαλία και πόσα νοήματα υπάρχουν στη ζωή μας! Εδώ πάνω, σε αυτόν τον τόπο, που δοξάζω το όνομα του ευλογημένου Θεού, όπου ήρθα γιατί το 'χα μέσα στην ψυχή μου χρόνια, πηγαίναμε κάτω στον Άγιο Γεώργιο, όλο μου έλεγαν για δω και εγώ πάντα βιαστικός και με θέματα – ερχόμουν, κάναμε μια παράκληση, κάτι άλλο και φεύγαμε. Και έτσι μέσα μου είχα λαχτάρα πράγματι να έρθω εδώ πάνω και να δοξολογήσω το Θεό, να θαυμάσω αυτά που έχουν φτιάξει οι πρόγονοί μας και να είμαστε όλοι μαζί, και με τον πατέρα Λάζαρο, τον οποίο τον ευχαριστώ – άφησε την ενορία του σήμερα για να είναι εδώ μαζί μας. Χαρά και ευλογία είναι που τελέσαμε τη Θεία Λειτουργία, τον Δήμαρχο και όλους εσάς, όπου είμαστε όλοι μαζί, σας ευχαριστώ πάρα πολύ και είμαι πολύ χαρούμενος και έχω μέσα μου χαρά πνευματική και δοξολογία στο Θεό, που μπορούμε να είμαστε μαζί.

Σας ευχαριστώ, λοιπόν, πάρα πολύ. Και όλοι μας, παίρνουμε πολλή διδασκαλία, πολλά νοήματα, πολύ πνευματική τροφή, για να μπορέσουμε να ενωτιστούμε με τον Θεό στη ζωή μας και να συμπεριφερόμαστε κατά Θεόν. Είναι πολύ βασικό αυτό. Είναι πολύ βασικό – αυτή είναι η μεγάλη μας ανάγκη: να ενωτιζόμαστε τον Θεό στη ζωή μας, στην καρδιά μας, και να μπορούμε να ζούμε με την παρουσία Του, με το θαύμα που είναι ανάμεσά μας, με τα θαύματα που μας χαρίζει συνεχώς – και αυτό να είναι πνευματική ανάπτυξη, πρόοδος και προκοπή στη ζωή μας.

Έτσι βλέπετε, όλα τα άλλα πράγματα που γίνονται μέσα στη ζωή των ανθρώπων είναι σκύβαλα – δεν είναι τίποτα. Έρχονται, παρέρχονται. Ό,τι και να κάνουν οι άνθρωποι, οι ισχυροί, οι εξουσίες, οι δαιμονισμένοι άνθρωποι, οι ειδωλολάτρες – ό,τι και να κάνουν, ξέρετε, ο Χριστός μένει στον αιώνα. Και αν αυτό το κατορθώσουμε, όλα τα άλλα είναι πολύ εύκολα να φεύγουν από πάνω μας.

Εύχομαι, λοιπόν, καλό υπόλοιπο αυτής της ευλογημένης πορείας μας μέσα στον Αύγουστο, για να φτάσουμε και να προσκυνήσουμε την Κοίμηση και την εις Ουρανούς Μετάσταση της Κυρίας Θεοτόκου, της Παναγίας μητέρας μας, η οποία πρεσβεύει και μας σκεπάζει για όλους μας, ενώπιον της δόξης του θρόνου του Υιού Της, του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, να έχουμε πνεύμα ταπεινώσεως, εξομολογήσεως, μετανοίας, καταλλαγής, για να μπορούμε να ενδυναμωνόμαστε από τη χάρη του Θεού, και η χάρη του Θεού να σκηνώνει μέσα μας, να μας αγιάζει

και να μας χαριτώνει, να ζούμε το θαύμα της πίστεως, το θαύμα του Θεού στη ζωή μας – με το σώμα Του και με το αίμα Του, με τη ζωή μας, με τις πράξεις μας και με τις ενέργειές μας.

Καλό υπόλοιπο, καλή δύναμη, πολλές ευχαριστίες σε όλους που είμαστε σήμερα μαζί».

